

schenen de twee mannen uit de droom van zuster White — letterlijk!

Ze kenden de rijke, vruchtbare grond uit Iowa, Amerika. De een stond aan het eind van de greppel. Ze onderzochten de grond en zeiden: „Dit is geen goede grond. De grond is ongunstig.” Ze zeiden dat de grond zandig was en zuur, en vrijwel waardeloos.

Zij, die hadden gehoord hoe zuster White haar droom vertelde, moeten haar vragend aangezien hebben, alsof ze wilden zeggen: „Wel, zuster White, vertelt u hen niet wat de engel zei?”

En dat deed zuster White. Ze herhaalde de woorden van Gods boede. „Onjuiste berichten zijn gegeven over dit land. God kan een tafel uitspreiden in de wildernis.”

De leden van de groep waren diep onder de indruk. Ze zeiden: „Voorzeker heeft de Here ons naar deze plaats geleid.” En die avond stemden ze toe om het stuk grond te kopen als plaats van vestiging voor de nieuwe school in Australië.

De volgende morgen, toen de bezoekers voor een bidstond samenkwamen, waren sommigen wat moedeloos. Ze twijfelden er aan, of ze wel de juiste beslissing genomen hadden. Zuster White voelde zich gedrongen God te smeken om de genezing van broeder McCullagh, een actief lid van het plaatselijk bestuur, die ten gevolge van tbc op sterven lag. Onmiddellijk werd broeder McCullagh genezen. Toen hij er later over sprak, zei hij dat het was alsof er een elektrische schok door zijn lichaam ging. Hij hoestte niet meer, herkreeg zijn vroeger gewicht en kracht, en leefde hierna nog ruim 50 jaar. Toen de leden dit wonder gadesloegen, waren ze er van overtuigd dat God hen geleid had bij de beslissing het land te kopen — een besluit dat bekrachtigd werd op de volgende zitting van de Australische Conferentie, op 20 November 1894.

In die tijd bezochten Mevrouw Wessels uit Zuid-Afrika, haar dochter Anna en haar schoonzoon Harmon Lindsay het pasgekochte stuk land in Cooranbong. Ze waren onder de indruk van wat ze zagen. Toen ze hoorden van de wonderen die hadden plaats gevonden, zeiden ze dat Gods hand hen hierin had geleid. Bewogen door Gods Geest,

zei Anna Lindsay: „Ik geef 5.000 dollar voor dit plan.” Dit deed ze ook. Het was de prijs voor het land, en dit was het derde wonder bij de oprichting van het Australisch Missionary College. Wellicht het grootste wonder was het ongewone succes, dat op landbouwkundig gebied bereikt werd. De grond bleek vruchtbaarder te zijn dan de pioniers van de school zelfs hadden durven hopen.

Zo werd een school gesticht in Australië. Hoe? Door een nachtgezicht, door gebed, door een liefdegave, en door veel hard werk van hen, die geloofden in Gods leiding. Het was een overwinning van geloof en voorzienigheid. Na veel zorg en vele dagen van hard werken en veel geloof, werd de school officieel geopend. Heden, na meer dan een halve eeuw van dienst, doet deze christelijke school nog steeds dienst. Honderden jonge mensen zijn afgestudeerd en dienen het werk van Jezus Christus als predikanten, leraars en zendelingen. Velen hebben een speciale opleiding gehad en werken als doktoren en medische zendelingen.

Hier hebben we een treffend bewijs hoe de Here Ellen G. White gebruikte als Zijn boodschapster om het Adventvolk voor te gaan in constructieve projecten, die kracht en karakter verschaften aan de groeiende wereldkerk.